

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce

žalobce: **JUDr. M. Ž.**, narozený dne X,
bytem X,
v řízení zastoupeného Mgr. Jiřinou Chmelovou, advokátkou
se sídlem Brno, Nad dědinou 561/6,

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti ČR**
se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16,

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá ochrany před nezákonným zásahem, který spatřuje v úkonech i nečinnosti Ministerstva spravedlnosti ČR, které dne 24. 1. 2018 prostřednictvím zkušební komise, jejímž členem byl podjatý zkoušející P. Č., provádělo zvláštní zkoušku insolvenčního správce žalobce a hodnotilo výsledek zvláštní zkoušky insolvenčního správce žalobce č. j. MSP-38/2015-LO-INSO/12 stupněm „neuspěl“, přičemž žalobci ve stanovené lhůtě nezaslalo vyrozumění o tom, že se k hodnocení této zkoušky nepřihlíží. Současně navrhl, aby soud uložil žalovanému zakázat pokračovat

v porušování žalobcova práva a přikázat mu, aby ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozsudku zaslal žalobci vyrozumění o tom, že se nepřihlíží k hodnocení zvláštní zkoušky výše uvedené a aby žalobci umožnil vykonání zvláštní zkoušky v nejbližším náhradním termínu před zkušební komisí, jejímž členem nebude JUDr. P. Č., PhD., LL.M.

2. V eventuálním petitu navrhl, aby soud pouze určil, že zásah byl nezákonný, případně aby rozhodl, že rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 24. 1. 2018 se zrušuje a věc se vrací Ministerstvu spravedlnosti k dalšímu projednání.
3. Žalobce nejprve uvedl, že se zúčastnil dne 24. 1. 2018 jako uchazeč zvláštní zkoušky insolvenčního správce, u které v části zvláštní zkoušky neuspěl. Dva dny před konáním této zvláštní zkoušky vznesl žalobce jako uchazeč o zkoušku námitku podjatosti k osobě JUDr. P. Č. jako člena zkušební komise, kterou doplnil písemným odůvodněním dne 2. 2. 2018. Žalobce je přesvědčen, že Ministerstvo spravedlnosti mělo námitku podjatosti do pěti pracovních dnů posoudit a zaslat žalobci vyrozumění o způsobu vyřízení námítky, což neučinilo. Navíc žalobci mělo Ministerstvo spravedlnosti povinnost zaslat vyrozumění, že se v hodnocení zkoušky nepřihlíží a zároveň mělo v souladu s § 7b vyhlášky č. 312/2007, o obsahu a dalších náležitostech zkoušek insolvenčních správců umožnit žalobci vykonání zkoušky v nejbližším náhradním termínu bez podjatého člena zkušební komise P. Č. Pokud by se ke zkoušce konané dne 24. 1. 2018 nepřihlíželo, bylo by ministerstvo povinno umožnit žalobci vykonat zkoušku v nejbližším náhradním termínu bez podjatého člena komise, bez podávání žádosti žalobce, a naopak pokud by se k ní přihlíželo, bylo by žalobci umožněno po podání žádosti o opakování zkoušky pouze zkoušku opakovat, což je ale možné až po uplynutí 6 měsíců. Žalobce tak zůstává ve velké nejistotě. Žalobce poukázal na to, že mu ex lege zanikne zvláštní povolení dne 1. 8. 2018, pokud nesloží zvláštní zkoušku, neboť jeho zvláštní povolení nabylo právní moci před 31. 7. 2013. Žalobce je přesvědčen o tom, že pokud by zkouška byla vedena korektním způsobem, mohl být výsledek této zvláštní zkoušky zcela jiný. I úkon ministerstva, které prostřednictvím zkušební komise, jejíž člen byl podjatý, provádělo zvláštní zkoušku insolvenčního správce žalobce a hodnotilo výsledek této zkoušky, výrazně zasáhl do veřejných subjektivních práv žalobce. Žalobce je přesvědčen o tom, že předmětný zásah trvá, resp. trvají jeho důsledky. Navíc hrozí opakování zásahu, neboť je velmi pravděpodobné, že členem zkušební komise zvláštní zkoušky u dalšího termínu bude opět P. Č. Pokud by soud dospěl k závěru, že zásah již netrvá a že ani nehrozí jeho opakování, navrhuje žalobce eventuální určení, že zásah byl nezákonný.
4. Z opatrnosti žalobce podává i žalobu proti rozhodnutí správního orgánu a uvádí, že ve spise Ministerstva spravedlnosti je obsažen protokol o průběhu zvláštní zkoušky insolvenčního správce. V tom je pouze zaznamenán průběh zkoušky a tento protokol z povahy věci neobsahuje posouzení ministerstva ve vztahu k námitce podjatosti. Pouze zachycuje průběh zkoušky jako ústního úkonu, při kterém bylo žalobci ústně sděleno, že neuspěl. Ani v zákoně o insolvenčních správcích není pro hodnocení zkušební komise stanovena forma rozhodnutí a ani tento protokol o průběhu zvláštní zkoušky nesplňuje obsahové ani formální náležitosti rozhodnutí. Pokud by soud dospěl k závěru, že protokol o průběhu zvláštní zkoušky insolvenčního správce je k rozhodnutím, podává žalobce žalobu právě proti tomuto protokolu.
5. Žalobce s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2014, č. j. 8 Ans 3/2013-63 týkající se obdobné profesní zkoušky v oblasti tzv. kvalifikovaných právnických profesí, ve kterém dospěl k závěru, že rozhodnutí zkušební komise o tom, že uchazeč u odborné justiční zkoušky neuspěl, je deklaratorním správním rozhodnutím, uvedl, že se

jedná o odlišnou situaci. Zdůraznil, že na rozdíl od justičních zkoušek podle vyhlášky č. 203/2002 Sb. není v posuzované věci pro negativní výsledek hodnocení zvláštní zkoušky insolvenčního správce ve vyhlášce č. 312/2007 ani v zákoně o insolvenčních správcích předepsána forma správního rozhodnutí, pravděpodobně proto, aby postup ministerstva při provádění zvláštní zkoušky mohl být méně formální a jednodušší. Navíc se jedná o konstitutivní úkon, neboť výsledek hodnocení zkušební komise v případě zvláštní zkoušky insolvenčního správce samo o sobě zakládá a mění práva nebo povinnosti uchazeče. Bez dalšího totiž zakládá nárok na prodloužení platnosti zvláštního povolení dle § 6 odst. 6 zákona o insolventních správcích.

6. K důvodům nezákonnosti zásahu (napadeného rozhodnutí) uvedl žalobce, že napadený úkon ministerstva je nezákonný zejména z důvodu podjatosti zkoušejícího P. Č. Je přesvědčen o tom, že nevyločením P. Č. ze zkušební komise žalobce, ač lze minimálně pochybovat o jeho nepodjatosti, je zřejmé, že svým neadekvátním stylem zkoušení a svým hodnocením nepochybně ovlivnil (mohl ovlivnit) výsledek zvláštní zkoušky žalobce. Žalobce uvádí, že lze důvodně předpokládat, že P. Č. může mít pro svůj poměr k věci v širším smyslu zájem na výsledku řízení. Tento zájem je možné posuzovat i v rovině objektivní, a je nutno tedy sledovat, zda reálně existují objektivní okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, zda tato osoba určitým, nikoli nezaujatým poměrem k věci disponuje. V souzené věci se žalobce domnívá, že Mgr. Ing. E. H. je osobou blízkou P. Č., a že E. H. má osobní zájem na výsledku zvláštní zkoušky žalobce, neboť je konkurentem žalobce a má s žalobcem velmi vyhrčené vztahy. Na základě trestního oznámení žalobce byla proti E. H. podána obžaloba pro trestný čin pomluvy žalobce. A dále probíhá mezi E. H. a společností AS X v.o.s., v níž je žalobce společníkem, soudní spor z nekalé soutěže. Vztah E. H. k žalobci je dlouhodobě negativní a vyhrčený, souvisí to nejspíše s ukončením jejího členství v celostátní Asociaci insolvenčních správců, vznikem Spolku ostravských správců a rozdílnými názory na některé postupy v insolvenčních procesech.
7. Pokud jde o vztah P. Č. a E. H., k tomu se vyjádřil P. Č. tak, že ve vyjádření sdělil, že nepociťuje blízkost k E. H. Tento jeho subjektivní názor je však dle žalobce v rozporu s objektivními okolnostmi věci, když blízký vztah P. Č. k E. H. je zcela zřejmý z jiných pasáží samotného vyjádření P. Č. Ten připustil, že s E. H. několik let spolupracují, společnost E. H. ho několikrát do roka zve do Ostravy a uvedl také, že jej Ing. H. několikrát kontaktovala, aby ho informovala o problémech své profese a požádala o pomoc s řešením. P. Č. uvedl, že když usoudil, že jsou relevantní, informace předal dál dotčeným úředníkům ministerstva a věcí se více nezabýval. Žalobce z uvedeného dovozuje, že P. Č. si není schopen udržet vůči E. H. dostatečný profesní odstup. Neformální hovory mezi nimi nepovažuje žalobce za vybočující z mantinelů profesního přátelství popsanych v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 16 KSS 1/2017-183, avšak vadí mu skutečnost, že P. Č. na základě neformální žádosti E. H. o pomoc s řešením potíží své profese v jejím zájmu činí jakékoliv neformální kroky v rámci Ministerstva spravedlnosti, jež z těchto mantinelů vybočuje. Samotná existence profesního přátelství je dle žalobce sama o sobě signálem ke zvýšené opatrnosti při posuzování důvodů pro vyloučení určité osoby z rozhodování věci ve smyslu nutnosti zkoumání, zda neexistují zvláštní okolnosti, díky kterým dochází k vybočení z mantinelů pouhého profesního přátelství. Ačkoli P. Č. spolupráci na problémech profese E. H. a jejich předávání dotčeným úředníkům ministerstva přiznal, E. H. má zřejmě důvod tajit P. Č. jako svůj kontakt na ministerstvo, což vzbuzuje značné pochybnosti o pravé podstatě jejich vztahu.

8. Pochyby o povaze vztahu P. Č. k E. H. ještě posílil článek v Parlamentních listech, publikovaný den před zkouškou žalobce, neboť nasvědčuje tomu, že provázanost E. H. a P. Č. je obecně známá.
9. Žalobce pak poukázal na to, že P. Č. může mít vůči E. H. vztah ekonomické závislosti. Ekonomickou závislost žalobce vyvozuje z toho, že P. Č. několikrát do roka na pozvání jezdí přednášet do společnosti ACCRETION s.r.o., jejíž je E. H. jednatelkou a jedinou společnicí. O tom zda, kdy a za kolik bude pro její společnost P. Č. pracovat, rozhoduje výhradně E. H.. Výnosy z práce P. Č. inkasuje společnost E. H. Může tu vznikat podezření, zda i proto P. Č. nepomáhá řešit E. H. problémy její profese. P. Č. může mít tak přímý zájem na tom, aby podnikání E. H. neohrožoval žalobce, který jí konkuruje na malém trhu insolvenčních správců se zvláštním povolením a kterého ona sama napadla natolik hrubě, že na ni státní zástupce podal v trestním řízení obžalobu. Žalobce je přesvědčen o tom, že s ohledem na uvedené skutečnosti jsou dány důvody minimálně pro přesvědčení a zdání, že jde o vyloučenou osobu, a i kdyby nebyl třeba reálný důvod k pochybnostem o nestrannosti a nezávislosti, nelze přehlížet ani existenci možného přesvědčení, že takový důvod je dán. Žalobce dosud nebyl vyrozuměn o výsledku interního šetření ministerstva, ke kterému dal podnět v rámci svého písemného odůvodnění námítky podjatosti, kdy požadoval prošetření, zda může být pravdivou informací, že P. Č. se měl z termínu zkoušky žalobce nejprve omluvit a teprve následně měl svou omluvu zrušit (údajně na výslovnou žádost E. H.).
10. Žalobce dále namítá, že bylo porušeno právo na spravedlivý proces a to právě přístupem ministerstva k předmětné zvláštní zkoušce. Namítá, že v rozporu s článkem 38 odst. 2 list. dosud neposoudilo námítku podjatosti, což pro žalobce může mít za důsledek, že mu nebude umožněno od 1. 8. 2018 prodloužit platnost zvláštního povolení vykonáním zvláštní zkoušky. Dále namítl, že zkouška nebyla konána veřejně, ač je vyhláškou č. 312/27 Sb. upravená jako zkouška veřejná. Na stránkách ministerstva byla uvedena doba 9:00 hodin, ačkoliv zkouška probíhala od 8:00 hodin a veřejnost se tak dostavila až v průběhu zkoušky.
11. Dále žalobce poukazoval na nestandardní průběh zkoušky, kdy po celou dobu zkoušky žalobce byl přítomen další vyloučený zkoušející, který se sám vyloučil pro podjatost – JUDr. . – ale zůstal ve zkušební místnosti a komunikoval ohledně kladených otázek s osobou, která žalobce zkoušela z oboru JUDr. V., a dokonce se pokusil žalobci položit otázku, v čemž mu zamezil až předseda komise. Způsob hlasování je podle žalobce zcela v rozporu s ustanovením § 7a odst. 3 vyhl., neboť komise vyhodnocovala žalobce ve třech odborných blocích a nikoli tak, že každý zkoušející měl jeden hlas sám za sebe. Samotné zkoušení P. Č. bylo nepřiměřeně podrobné, neboť tento zkoušející oblast „právní jednání“ rozvinul do cca sto podotázek, které podle žalobce přesahovaly zadání a zcela běžný rozsah zkoušky, což mu naznačoval v průběhu zkoušky vícekrát předseda komise. Samotným průběhem zkoušky tak nebyly vyvráceny pochybnosti o nepodjatosti P. Č., potažmo celé zkušební komise.
12. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K žalobcem tvrzené nejistotě o tom, jaký režim se na něj vztahuje a zda mu vůbec ministerstvo umožní vykonat zvláštní zkoušku insolvenčního správce do doby, než mu ex lege dne 1. 8. 2018 zanikne právo vykonávat činnost insolvenčního správce, uvedl, že za účelem umožnit vykonat žadatelům o prodloužení zvláštního povolení zvláštní zkoušku vypsál žalovaný několik termínů počínaje červnem 2017. Skutečnost, zda by ministerstvo vyhovělo či nevyhovělo námítce podjatosti, nemá žádný vliv na to, kolikrát by umožnilo žalobci vykonat zvláštní zkoušku insolvenčního správce do 1. 8. 2018. V obou případech, ať již při nepřihlížení ke zvláštní zkoušce a stanovení nového termínu, nebo při umožnění opakované

zvláštní zkoušky na základě žádosti o opakování (§ 24 odst. 2 zák.) může ministerstvo žalobci umožnit v zemích zákona do 1. 8. 2018 již nejvýše jeden pokus zvláštní zkoušky insolvenčních správců. Žalobce proto není v žádné nejistotě, zda umožní vykonání zvláštní zkoušky, když je srozuměn s tím, že bude pozván na červencový termín, jak vyplývá ze žádosti žalobce o opakování zkoušky ze dne 21. 2. 2018. Zdůraznil, že žalobci umožnil vykonat předmětnou zvláštní zkoušku již celkem třikrát, a to pozváním na zkoušku konanou 9. 9. 2015, na zkoušku konanou 7. 6. 2017 a nakonec na zkoušku konanou dne 24. 1. 2018. Je-li žalobce subjektivně v nejistotě, zda mu dne 1. 8. 2018 zanikne zvláštní povolení, nenese za tento stav žalovaný žádnou vinu.

13. K otázce vyřízení námítky podjatosti uvedl žalovaný, že podle § 7b odst. 4 vyhl. má na vyřízení pět pracovních dnů. Tato lhůta nebyla dodržena z důvodu, že žalobce žádal provedení interního šetření na ministerstvu, jakož i vyrozumění o výsledcích tohoto šetření. Následně žalobce námítku podjatosti doplňoval procením návrhem ze dne 12. 2. 2018 a žádal o učinění dalších úkonů před vyřízením námítky. Žalobce činil v souvislosti s touto námítkou i další úkony, např. rozklad a žádost o přezkum výsledku zvláštní zkoušky (rozhodnutí). Žalobce si tedy byl vědom toho, že ministerstvo nebude schopno vznesenou námítku vyřídit, což je patrné i z toho, že ve svém podání uvedl, že se jedná tolik o lhůtu pořádkovou.
14. Žalovaný se pak ztotožnil se žalobcem v tom, že se nelze v daném případě bránit žalobou proti nezákonnému rozhodnutí, neboť zkoušky insolvenčních správců nejsou správním řízením. Výsledkem opakované zkoušky přímo se nějak nezakládají ani neruší práva nebo povinnosti účastníka řízení ani jiné osoby.
15. K vlastnímu nezákonnému zásahu uvedl žalovaný, že podle něj je námítka podjatosti nedůvodná s tím, že o tomto závěru byl žalobce vyrozuměn dne 29. 5. 2018 přípisem náměstka. Proti JUDr. Č. žalobce vznáší toliko dvě námítky, a to údajné přátelství s Ing. H. a jeho finanční závislost na Ing. H. Skutečnost, že Mgr. H. při příležitosti přednášky odvezla autem JUDr. Č. na místo konání akce, na níž byl pozván, nemůže znamenat podjatost JUDr. Č. při zvláštní zkoušce žalobce, neboť to není ukázka nadstandardních vztahů. Je přesvědčen o tom, že vztah mezi JUDr. Č. a Ing. H. lze kvalifikovat jako občasný profesní kontakt. Ani žalobce neuvádí, v čem konkrétně by měl spočívat onen prvek přátelství, když si obě strany vykájí, setkávají se výhradně v souvislosti s oficiálními akcemi a případné problémy praxe JUDr. Č. bez dalšího předává osobám odpovědným za příslušnou oblast. Z žalobcem uvedeného nevyplývá, jakým způsobem by Mgr. H. mohla ovlivňovat prostřednictvím JUDr. Č. průběh zvláštní zkoušky žalobce nebo to, že by JUDr. Č. měl mít zájem na žalobcovu neúspěšném výsledku u této zkoušky. Přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 16 Kss 1/2017 – 183. Uvedl, že toleranci vzniku profesních přátelství nelze bez dalšího vyloučit, neboť setkávání napříč profesními skupinami považuje Nejvyšší správní soud za v zásadě přirozenou věc, která vyplývá z povahy těchto profesí. Pokud jde o osobu rovnou a poctivou, je, ve zkratce, profesní přátelství ku prospěchu, neboť rozšiřuje profesní obzory dané osoby. JUDr. Č. svým dosavadním profesním životem jako vysokoškolský pedagog na Právnické fakultě Univerzity Karlovy, jehož běžnou součástí je přezkušování vědomostí, a jako zkušební komisař pro zvláštní zkoušky insolvenčních správců prokazuje vysoké morální standardy. Navíc z pouhého předání obecných informací o profesi odpovědným osobám nelze dovodit profesní přátelství, natož pochybnosti o podjatosti. Žalobce sám ani netvrdí, že by existoval nějaký důvod zakládající jakýkoliv vztah přímo mezi JUDr. Č. a žalobcem, ale konstruuje obdobný důvod zprostředkovaně přes negativní vztah

třetí osoby k žalobci. K odkazu žalobce na článek na webu parlamentnilisty.cz uvedl žalovaný, že nepovažuje tento odkaz pro předmětné řízení za relevantní, neboť se jedná o tendenčně zaměřený článek, který se zakládá na neověřených informacích a podsouvá čtenáři autorem chtěné závěry. O věrohodnosti samotného webu přinejmenším lze pochybovat, o čemž svědčí i jeho zařazení na seznam dezinformačních a manipulativních webových platforem. Ke vztahu domnělé ekonomické závislosti mezi JUDr. Č. a Mgr. H. žalovaný uvedl, že JUDr. Č. patří mezi přednášející pro větší množství subjektů. O rozsahu jeho aktivit je veřejně známo, že působí např. jako odborný asistent na katedře obchodního práva Právnické fakulty Univerzity Karlovy, jako counsel AK Glatzová & Co., poradce ministra spravedlnosti, zkušební komisař u zkoušek insolvenčních správců a že je autorem či členem autorských týmů mnoha odborných publikací vydaných u různých nakladatelství. Šíře, stejně jako diverzita činností a s nimi spojené předpokládané finanční ohodnocení tak dávají seznat, že vztah mezi společnostmi ACCRETION a JUDr. Č., v rámci něhož je druhý jmenovaný „několikrát do roka zván do Ostravy přednášet na celodenní školení“ není a nemůže být pro JUDr. Č. natolik ekonomicky významný, aby byl s to založit pochybnost o jeho podjatosti vůči žalobci.

16. K porušení práva na spravedlivý proces, konkrétně neumožnění vykonání zvláštní zkoušky, uvedl žalovaný, že na žalobce se vztahují odst. 4 a 5, čl. 2 přechodných ustanovení zákona č. 185/2013, důsledkem čehož mohl žalobce požádat o prodloužení zvláštního povolení kdykoli po uplynutí pěti let ode dne vykonání zvláštní zkoušky s důsledky prodloužení povolení do 1. 8. 2023. To ostatně i žalobce učinil. Nevztahovaly-li by se přitom na žalobce přechodná ustanovení, mohl by podle § 6 odst. 6 zák. o insolvenčních správcích za zachování lhůt podle § 24 zák. vykonat zvláštní zkoušku insolvenční správce nejvýše dvakrát. Dále pak žalovaný uvedl, že zkouška byla veřejná a při začátku zkoušky samotné, resp. započetí zkoušení znalostí v 8:30 hodin byli přítomni čtyři zástupci veřejnosti a do 9:00 hodin přišli další tři zástupci veřejnosti. Ti čtyři zástupci veřejnosti namísto sedmi byli přítomni pouze v čase, kdy byl žalobce zkoušen z oblasti, v níž uspěl. Žalobci tedy tato skutečnost nemohla být nijak na újmu. K přítomnosti Mgr. V., který se sám vyloučil pro podjatost, uvedl žalovaný, že ji nepovažuje za relevantní. Žalobce podjatost Mgr. V. nikterak nenamítal. Mgr. V. po jejím vznesení odešel z čela stolu a sedl si mezi veřejnost. Otázky vybral žalobci toliko Mgr. Ing. T., toliko on pokládal žalobci otázky. O výsledku zvláštní zkoušky žalobce rozhodovala zvláštní zkušební komise bez Mgr. V., který opustil zkušební prostory po dobu hlasování. Nemohl tedy zasáhnout do výsledku zvláštní zkoušky žalobce.
17. Ke způsobu hlasování zvláštní zkušební komise uvedl žalovaný, že podle § 7a odst. 1 vyhl. je zkušební komise pro zvláštní zkoušky insolvenčních správců osmičlenná a je stálá. Podle § 7a odst. 3 vyhl. zkušební komise rozhoduje nadpoloviční většinou hlasů svých členů, v případě rovnosti hlasů rozhodne hlas předsedajícího. Zdůraznil, že v protokolu jsou dvě části. Druhá část obsahuje jednotlivé zkoušené oblasti s uvedením okruhů, z nichž byl uchazeč zkoušen, a mezihodnocení u jednotlivých oblastí. To je ale pouze podkladem pro uchazeče pro účely případné přípravy na další vykonání zkoušky. Mezihodnocení je pak zpravidla rozebíráno v dílčím hodnocení odborných znalostí. Mezihodnocení přitom vychází z poznatků jednotlivých zkušebních komisařů primárně zkoušejících danou oblast a získaných v průběhu zkoušky. Nicméně o mezihodnocení zvláštní zkušební komise nehlasuje. Ta hlasuje až o celkovém hodnocení, tzn. zda uchazeč uspěl či neuspěl. Obvykle komise hlasuje jednohlasně, tak jako tomu bylo i u žalobce, v opačném případě by poměr hlasování byl v protokolu zaznamenán.

18. Žalobce využil svého práva a zaslal soudu repliku k vyjádření žalovaného, ve které k námitce nejistoty žalobce zdůraznil, že pro žalobce byla hlavní skutečnost, že pokud by ministerstvo žalobci vyhovělo, nemohl by při dalším zkoušení být členem zkušební komise P. Č., přičemž bez této záruky není vůbec relevantní jakkoli diskutovat o počtu termínů zvláštní zkoušky do 1. 8. 2018. Vzhledem k tomu, že zákon po insolvenčních správcích požaduje složení zvláštní zkoušky až v posledním roce pětiletého období, nelze vůbec považovat první dva termíny uváděné žalovaným za termíny, díky kterým by mohlo dojít k prodloužení platnosti jeho zvláštního povolení. Dále se pak žalobce vyjadřuje k nepochopení otázky profesního přátelství ze strany žalovaného a opět poukázal na neformální úkony činěné P. Č. na ministerstvu, které podle něj znamenají mnohem víc než jakékoliv velmi úzké profesní přátelství. Domnívá se tedy, že P. Č. si od E. H. neumí udržet dostatečný profesní odstup v rámci svého působení na Ministerstvu spravedlnosti a není tak ani zřejmé, zda si umí udržet od E. H. odstup v rámci svého členství ve zkušební komisi ministerstva. K článku v Parlamentních listech uvádí, že netvrdí, že se tento článek nutně zakládá na stoprocentně ověřených informacích, pouze se snaží prokázat, že i novinářům se může jevit tento vztah E. H. a P. Č. jako provázaný. Poukázal na to, že žalovaný neuvádí žádnou konkrétní okolnost vedoucích k závěru o nevěrohodnosti tohoto konkrétního článku. K porušení práva na spravedlivý proces odkazuje na to, že obdržel 30. 5. 2018 přípis, ve kterém mu bylo sděleno, že nemá pochybnosti žalovaný o nepodjatosti P. Č., ale neobsahuje sdělení výsledků zvláštní zkoušky, neboť je v něm v podstatě pouze uvedeno, že uchazeč neuspěl ve dvou ze třech oblastí. Celkový výsledek zvláštní zkoušky s hodnocením „neuspěl“ či s hodnocením „uspěl“, případně, že se k hodnocení zkoušky nepřehlíží, však v tomto přípise není. Rovněž zcela chybí sdělení o součtu hlasů při hlasování o celkovém výsledku zvláštní zkoušky. Žalobce navíc je přesvědčen o tom, že ve skutečnosti k žádnému sčítání hlasů nedošlo dle § 7a odst. 3 vyhlášky. Znovu poukázal na to, že komise vyhodnocovala žalobce ve třech odborných blocích či oblastech, namísto toho aby se hlasovalo tak, že každý zkoušející má jeden hlas sám za sebe ve vztahu k jím zkoušené problematice. Žalobce je přesvědčen o tom, že každý člen má hlasovat sám za sebe v toliko jím zkoušené oblasti a nikoli o jakémsi neurčitěm celkovém dojmu z výkonu uchazeče při zvláštní zkoušce. Zdůraznil, že v důsledku výše uvedeného nezákonného zásahu žije v nejistotě ohledně svého dalšího působení jako insolvenčního správce se zvláštním povolením (tedy v nejistotě ohledně toho, zda vykonal úspěšně či neúspěšně zvláštní zkoušku a bylo mu prodlouženo povolení o pět let či nikoli). Lze tak konstatovat, že nadále trvá zásah do práv žalobce a to bez ohledu na ministerstvem zasláný přípis či vyjádření k žalobě, neboť z těchto dokumentů lze pouze seznat, že ve věci nebylo doposud řádně hlasováno, resp. nebyl proveden řádný součet hlasů dle § 7a odst. 3 vyhl.
19. Následně žalobce doplnil svou repliku s ohledem na to, že obdržel přípis ze dne 16. 7. 2018, ve které nadále nesouhlasí se způsobem sčítání hlasů, a nadále namítá, že pokud by byl hodnocen dle ustanovení § 7a odst. 3 vyhl., musel by být hodnocen každým členem komise zvlášť ve vztahu k jím zkoušené problematice, což se nestalo. Je přesvědčen o tom, že žalovaný řádný součet patrně nedokáže provést. Žádá, aby soud stanovil žalovanému povinnost provést součet, i s tím, že výsledek tohoto součtu by měl být takový, že žalobce u zkoušky uspěl. Žádá soud, aby posoudil, zda podjatost P. Č. měla vliv na výsledek zkoušky žalobce (na skutečné rozhodnutí zkušební komise, nikoli na výsledek zaznamenaný v protokolu, pokud se tento bude podle závěru soudu lišit), a zda se tedy k tomuto výsledku přihlíží či nikoliv.

20. K doplnění repliky žalobce doložil výše zmiňovaný přípis žalovaného ze dne 16. 7. 2018, ve kterém se žalovaný vyjádřil v podstatě shodně jako ve vyjádření k podané žalobě a v němž závěrem upozornil žalobce, že pokud se nezúčastní zvláštní zkoušky insolvenčních správců dne 25. 7. 2018 bude hodnocen stupněm „neuspěl“, neboť důvody tvrzené žalobcem nepovažuje za vážné důvody odůvodňující neúčast na zkoušce.
21. Žalovaný se vyjádřil k replice i k doplnění repliky, nadále setrval na svém přesvědčení, že žalobce neuvedl, v čem namítaná jistota měla spočívat. Z uvedených vyjádření pouze vyplývá nesouhlas s postupem žalovaného. Zdůraznil také, že skutečnost, zda žalovaný vyhověl či nevyhověl námitce podjatosti, nemá vliv na počet termínů, v nichž žalovaný žalobci umožnil zvláštní zkoušku vykonat. Po vyjádření irelevantnosti předchozích poznámek uvedl, že umožnil žalobci vykonat zvláštní zkoušku za účelem prodloužení povolení celkem čtyřikrát, a to vždy na základě příslušné žádosti žalobce. Neztotožnil se s tvrzením žalobce, že pokud by vykonal zvláštní zkoušku dříve než v období od 31. 7. 2017 do 31. 7. 2018, jednalo by se o důvod pro zrušení zvláštního povolení, přitom odkázal na výkladové stanovisko k přechodným ustanovením zákona č. 185/2013. Dále se pak vyjádřil k podjatosti JUDr. Č. v podstatě shodně jako v předchozím vyjádření, znovu uvedl, že předvolání svědka Mgr. S. považuje za nevhodné. Není patrné, jakým konkrétním způsobem by výslech Mgr. S. mohl přispět ke zjištění skutečnosti relevantní pro toto řízení. K porušení práva na spravedlivý proces poukázal na to, že zvláštní zkoušky insolvenčních správců nesplňují kritéria, aby mohla být za „proces“ v tomto smyslu považována. Odkázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 11. 1. 2017 ve věci Herbst proti Německu, dle kterého ani justiční zkoušky nejsou civilním řízením ve smyslu článku 6 úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále zdůraznil, že žalobci byl výslech zkoušky sdělen, což vyplývá i ze sepsaného protokolu o průběhu zvláštní zkoušky. O tom, že by mu nebyl znám výslech, nesvědčí ani skutečnost, že dne 21. 2. 2018 podal žalobce u žalovaného žádost o umožnění opakování zvláštní zkoušky, což učinil právě v návaznosti na neúspěšný výslech zvláštní zkoušky dne 24. 1. 2018. K hlasování celé zkušební komise uvedl, že z hlediska právních předpisů se jedná o zkoušku jako celek, přičemž každý zkušební komisař je oprávněn uchazeče zkoušet v rozsahu § 3 odst. 4 vyhl. Pokud by soud nepovažoval za dostatečný předmětný protokol o zkoušce navrhuje výslech svědků, příslušných zkoušejících. Pokud jde o veřejnost zkoušky, žalovaný zdůraznil, že zveřejněním na webových stránkách o třicet minut pozdějšího začátku oproti jejímu skutečnému započetí nedošlo k porušení veřejného subjektivního práva žalobce, neboť kontrola veřejnosti byla zachována.
22. Žalovaný pak z procesní opatrnosti vyjádřil pochybnosti o systematické žaloby s tím, že není zřejmé, který žalobní typ z navržených eventuálních petitů si žalobce zvolil, proto není dle žalovaného možnost účinně zkoumat meritum věci a žalobu je třeba odmítnout.
23. K vyjádření žalovaného zaslal žalobce tripliku, ve které zdůraznil, že pokud by bylo jeho žádosti vyhověno, nemohl by při dalším zkoušení být členem zkušební komise P. Č. Žalobce proto považuje termín 25. 7. 2018 za termín nikoli řádný a to nejen proto, že nebylo provedeno řádné hodnocení předchozího pokusu, ale protože by žalobce opět zkoušel člen zkušební komise P. Č. Nadále setrvává na svém stanovisku, že nemohl složit zkoušku dříve než v období od 31. 7. 2017 do 31. 7. 2018 a odkázal přitom na názor JUDr. A. G. k přechodným ustanovením. Žalobce pak vyjádřil názor, že P. Č. v dané věci nebyl úřední osobou oprávněnou k tomu podle vnitřních předpisů, ale ani na základě pověření, neboť informace „předal dál“.
24. U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích.

25. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 21. 4. 2015 požádal žalobce o vykonání zvláštní zkoušky, byl pozván k vykonání této zkoušky dne 9. 9. 2015, které se ale nezúčastnil. Na základě další žádosti žalobce byl pozván žalobce ke zvláštní zkoušce dne 7. 6. 2017, ani této zkoušky se nezúčastnil. Následně žalovaný zaslal žalobci pozvánku na zkoušku dne 24. 1. 2018. Dne 22. 1. zaslal žalobce žalovanému podání, ve kterém namítl podjatost zkušební komisaře z důvodu, že má údajně blízký (přátelský) vztah k Ing. E. H., insolvenční správce se zvláštním povolením. Žalovaný dne 23. 1. 2018 vyzval JUDr. Č., aby se vyjádřil k tvrzeným pochybnostem, což tento učinil a uvedl, že s Ing. H. spolupracuje několik let na vzdělávání insolvenčních správců, podobně jako to činí i s dalšími pořadateli, příkladmo insolvenční akademií, která spolupracuje s Asociací insolvenčních správců, v níž působí i lidé z okolí žalobce, včetně Mgr. S., který byl rovněž zkoušen zvláštní zkušební komisí, jejímž byl JUDr. Č. členem. Dále uvedl, že společnost ACCRETION s.r.o., jíž je Ing. H. jednatelkou a společnicí, ho zve několikrát do roka do Ostravy přednášet celodenní školení na různá témata z jeho oboru s tím, že v loňském roce (2017) taková školení proběhla dvě. Uvedl, že při této příležitosti se s Ing. H. zpravidla setká, přičemž když se školení sama účastní, vyzvedne ho na nádraží, zaveze ho na místo konání semináře a cestou zpravidla hovoří o tom, jak se mají (rozuměj: jak se každému z nich daří) a na čem zrovna pracují. Jinak se prakticky nesetkávají. V minulosti navíc ho Ing. H. kontaktovala, aby jej informovala o problémech své profese a požádala o pomoc s jejich řešením. Považoval-li to JUDr. Č. za relevantní, informace předal dál úředníkům žalovaného a více se věcí nezabýval. Závěrem pak uvedl, že s Ing. H. v přátelském vztahu není, blízkost nepociťuje, vykašují si a jednají spolu toliko profesionálně. Podjatost tedy k žalobci nevnímal s tím, že nemá problém, pokud ji žalobce vznesl veřejně. Dne 23. 1. 2018 doručil žalobce žalovanému podání, ve kterém uvedl, že podání z 22. 1. 2018 o námitce podjatosti JUDr. Č. blíže odůvodní do deseti dnů ode dne konání zvláštní zkoušky s tím, že by měl obdržet podrobnější informace.
26. Dne 24. 1. 2018 se dostavil žalobce do prostor žalovaného za účelem vykonání zvláštní zkoušky a Mgr. B. byl poté seznámen, že JUDr. Č. podjatost ve vztahu k žalobci nepociťuje. Z důvodu zpoždění předsedy zvláštní zkušební komise doc. JUDr. B. H. bylo posunuto losování pořadí uchazečů, o čemž byli uchazeči informováni. Následně pověřil předseda komise řízením průběhu zvláštní zkoušky JUDr. F. K.. Ze sdělení žalovaného a dalších listin založených ve spise pak vyplývá, že v 8:18 hodin bylo přistoupeno k losování pořadí. Ukončeno bylo v 8:22 hodin. Zkouška samotná proto nezapočala dříve než v 8:25 hodin. Následně byly žalobci stanoveny zkušební otázky, pak mu byl dán krátký čas na přípravu. Zvláštní zkouška započala nejdříve v 8:30 hodin. Ke zvláštní zkoušce se do té doby dostavili zástupci veřejnosti, pí M. S. v 7:15 hodin, poté K. S. v 7:27 hodin a před začátkem zkoušky ještě JUDr. J. K. v 8:25 hodin. Zástupci veřejnosti pak přicházeli i v průběhu zvláštní zkoušky, např. Ing. D. H. v 8:28 hodin, Mgr. M. C. 8:43 hodin. Z protokolu o průběhu zvláštní zkoušky je patrné, že účastník zkoušky byl klasifikován s celkovým výsledkem: neuspěl.
27. Dne 2. 2. 2018 doručil žalobce žalovanému odůvodnění námítky podjatosti, ve které uvedl shodné důvody jako v podané žalobě. Dne 5. 2. 2018 podal žalobce rozklad a žádost o přezkum – podnět a opravný prostředek proti průběhu a výsledku zvláštní zkoušky insolvenčního správce. Dne 12. 2. 2018 doručil žalovanému procesní návrh, aby žalovaný vyjádřil souhlas se sdělením vyžádaných informací ze strany Mgr. A. S. z důvodu, že nejsou v zájmu služebního úřadu.
28. Dne 16. 2. 2018 předložil odbor insolvenční žádost o přezkum a rozklad rozkladové komisi ministra spravedlnosti, která věc posoudila a dne 26. 2. 2018 sdělila v přípisu tajemnice

rozkladové komise, že proti průběhu a neúspěšnému výsledku zvláštní zkoušky insolvenčního správce se nelze bránit rozkladem a ani nemůže být zahájeno přezkumné řízení. Zároveň uvedla, že podmínky pro vydání rozhodnutí nebyly splněny, a proto spis vrací zpět odboru Ministerstva spravedlnosti k vyřízení. Dne 21. 2. 2018 doručil žalobce ministerstvu žádost o umožnění opakování zvláštní zkoušky, ke které připojil doklad o zaplacení poplatku ve výši 7.000 Kč.

29. Dne 13. 3. 2018 požádal žalobce žalovaného o vydání rozhodnutí o výsledku zvláštní zkoušky insolvenčního správce a poukázal na to, že s ohledem na to, že dosud nebyly vyvráceny pochybnosti o nepodjatosti JUDr. Č., nemělo by být ze strany žalovaného k výsledku zkoušky přihlíženo, a o tom by mělo být vydáno rozhodnutí
30. Vzhledem k tomu, že námitka podjatosti JUDr. Č. byla posouzena jako stížnost na činnost odboru insolvenčního, vyjádřil se k němu Mgr. Mi. F., náměstek pro řízení sekce justiční a legislativní žalovaného, a podáním ze dne 29. 5. 2018 stížnost vyřídil s tím, že neshledal podjatost JUDr. Č., ani pochybení zaměstnanců zařazených do odborů insolvenčního. Zároveň uvedl, že z podání žalobce není patrné, čím by měla být namítaná podjatost JUDr. Č. vůči němu podložena, když z podání žalobce je toliko zřejmá napjatost vztahu mezi žalobcem a Ing. H. Z uvedených informací nevyplývá nic o vztahu JUDr. Č. a Ing. H., tím méně o zájmu JUDr. Č. o neúspěšném výsledku u zvláštní zkoušky žalobce a tím možné podjatosti člena zvláštní zkušební komise. Neztotožnil se ani s názorem žalobce o namítaném vztahu ekonomické závislosti mezi JUDr. Č. a Ing. H.
31. Městský soud v Praze vycházel při posouzení důvodnosti podané žaloby z pojmového vymezení nezákonného zásahu obsaženého v § 82 zákona č. 150/2002 Sb. – soudního řádu správního v platném znění (dále jen s. ř. s.), podle kterého každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
32. Z podané žaloby je patrné, že žalobce nezákonný zásah spatřuje v úkonech a nečinnosti žalovaného, který dne 24. 1. 2018 prostřednictvím zkušební komise, jejímž členem byl podjatý zkoušející P. Č., prováděl zvláštní zkoušku insolvenčního správce žalobce a hodnotil výsledek zvláštní zkoušky insolvenčního správce žalobce č. j. MSP-38/2015-LO-INSO/12 stupněm „neuspěl“. Dále žalobce považuje za nezákonný zásah skutečnost, že žalovaný ve stanovené lhůtě žalobci nezaslal vyrozumění o tom, že se k hodnocení této zkoušky nepřihlíží. Následně pak žalobce do petitu žaloby doplnil, že nezákonný zásah spatřuje i v tom, že neproběhlo řádné hlasování a sčítání hlasů.
33. Žalobce sice podal, jak sám uvedl z opatrnosti, i žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, avšak v průběhu řízení a u jednání soudu specifikoval, že předmětem žaloby je ochrana před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu. Proto se soud zabýval pouze důvodností té části žaloby, ve které se žalobce domáhá deklarace nezákonného zásahu, neboť žalobcem tvrzené nezákonné zásahy již netrvají.
34. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce zaslal dne 22. 1., tedy 2 dny před naplánovanou zkouškou, žalovanému podání, ve kterém namítl podjatost zkušební komisaře z důvodu, že má údajně blízký (přátelský) vztah k Ing. E. H., insolvenční správkyni se zvláštním povolením. K námitce se dne 23. 1. 2018, tedy ještě před uskutečněním zkoušky, vyjádřil na výzvu žalovaného JUDr. Č., který uvedl, že s Ing. H. spolupracuje několik let na vzdělávání

insolvenčních správců, že společnost ACCRETION s.r.o., jíž je Ing. H. jednatelkou a společnicí, ho zve několikrát do roka do Ostravy přednášet celodenní školení na různá témata z jeho oboru s tím, že v loňském roce (2017) taková školení proběhla dvě. Uvedl, že při této příležitosti se s Ing. H. zpravidla setká, přičemž když se školení sama účastní, vyzvedne ho na nádraží, zaveze ho na místo konání semináře a cestou zpravidla hovoří o tom, jak se mají (rozuměj: jak se každému z nich daří) a na čem zrovna pracují. Jinak se prakticky nesetkávají. Dále poukázal na to, že jej Ing. H. v minulosti ho kontaktovala, aby jej informovala o problémech své profese a požádala o pomoc s jejich řešením. Pokud to považoval za relevantní, informace předal dál úředníkům žalovaného a více se věcí nezabýval. Závěrem pak uvedl, že s Ing. H. v přátelském vztahu není, blízkost nepociťuje, vykájí si a jednají spolu toliko profesionálně. Podjatost tedy k žalobci nevnímal s tím, že nemá problém, pokud ji žalobce vznesl veřejně. Dne 23. 1. 2018 doručil žalobce žalovanému podání, ve kterém uvedl, že podání z 22. 1. 2018 o námitce podjatosti JUDr. Č. blíže odůvodní do deseti dnů ode dne konání zvláštní zkoušky s tím, že by měl obdržet podrobnější informace.

35. Podle ustanovení § 7b odst. 2 vyhlášky č. 312/2007 Sb., o obsahu a dalších náležitostech zkoušek insolvenčních správců (dále jen „vyhláška“) uchazeči mají právo vznést námitku podjatosti k osobám členů zkušební komise nejpozději před zahájením zkoušky; o tom musí být předsedou zkušební komise poučen. Vznesená námitka podjatosti nebrání vykonání zkoušky.
36. Z výše uvedeného shrnutí je patrné, že žalobce vznesl námitku podjatosti v souladu s tímto ustanovením. Z protokolu o zkoušce soud zjistil, že žalobce byl o svém právu vznést námitku podjatosti znovu poučen ještě před zahájením zkoušky, přičemž odkázal na své již zaslané písemné podání. To, že se zkouška dne 24.1.2018 uskutečnila, bylo také zcela v souladu s citovaným ustanovením, podle kterého vznesená námitka podjatosti nebrání tomu, aby uchazeč zkoušku vykonal.
37. Podle ustanovení § 7a odst. 3 vyhlášky písemné odůvodnění námitky podjatosti podle odstavce 2 je uchazeč povinen zaslat ministerstvu nejpozději do 10 dnů ode dne konání zkoušky, a to včetně uvedení člena zkušební komise, proti kterému námitka podjatosti směřuje, a důkazů, které dokládají tvrzenou podjatost. K vznesené námitce podjatosti, která nebyla řádně a včas odůvodněná, se nepřihlíží.
38. Žalobce odůvodnění námitky podjatosti doručil žalovanému dne 2. 2. 2018, tedy ve stanovené lhůtě.
39. Žalobce, kromě jiného, vytýká žalovanému, že porušil ustanovení § 7b odst. 4 vyhlášky, podle kterého řádně a včas odůvodněnou námitku podjatosti ministerstvo do 5 pracovních dnů ode dne jejího doručení posoudí a současně zašle uchazeči vyrozumění o způsobu vyřízení námitky. Je-li námitka podjatosti důvodná, k hodnocení zkoušky se nepřihlíží a ministerstvo umožní uchazeči vykonání zkoušky v nejbližším náhradním termínu; členem zkušební komise nebude osoba, jejíž podjatost byla namítána.
40. Žalobce spatřuje pochybení žalovaného v tom, že stanovenou lhůtu nedodržel, když ještě v den, kdy podával žalobu, tedy 23.3.2018, neobdržel od žalovaného vyrozumění o tom, že se k hodnocení zkoušky nepřihlíží.
41. Žalobci lze přisvědčit v tom, že žalovaný žalobci skutečně do 5 dnů od podání námitky vyrozumění o způsobu vyřízení této námitky nezaslal, avšak je nutné zdůraznit, že žalobce spolu s písemným odůvodněním námitky podjatosti zaslal i podnět k zahájení interního

šetření a následně dne 5. 2. 2018 podal žalobce ještě rozklad a žádost o přezkum – podnět a opravný prostředek proti průběhu a výsledku zvláštní zkoušky insolvenčního správce, s tím, že rozklad odůvodní do 10 dnů. Dne 12. 2. 2018 pak žalobce doručil žalovanému procesní návrh, aby žalovaný vyjádřil souhlas se sdělením vyžádaných informací ze strany Mgr. A. S. z důvodu, že nejsou v zájmu služebního úřadu, nebo aby státní tajemník Mgr. A. S., PhD. ve vztahu k vyžádaným informacím zprostil mlčenlivosti.

42. Vzhledem k tomu, že žalobce k prokázání svých tvrzení o podjatosti JUDr. Č., navrhoval provedení dalších šetření, podával procesní návrhy, kdy žádal o provedení dalších úkonů před vyřízením námitky podjatosti, o kterých musel žalovaný rozhodnout, nelze žalovanému vytýkat, že 5 denní lhůtu stanovenou v § 7b odst. 4 vyhlášky nedodržel, neboť to nebyl pouze žalovaný, kdy se na zmeškání této lhůty podílel.
43. Žalobce v petitu podané žaloby výslovně uvedl, že spatřuje nezákonný zásah v tom, že žalovaný prováděl dne 24.1.2018 prostřednictvím zkušební komise, jejímž členem byl podjatý zkoušející P. Č., zvláštní zkoušku insolvenčního správce a že hodnotil výsledek zvláštní zkoušky insolvenčního správce žalobce stupněm neuspěl.
44. Soud v první řadě s odkazem na ustanovení § 7b odstavce 2 vyhlášky poukazuje na to, že nelze spatřovat nezákonný zásah v tom, že ve zkušební komisi byl přítomen člen, vůči němuž byla vznesena námitka podjatosti, neboť ve vyhlášce je výslovně uvedeno, že „vznesená námitka podjatosti nebrání vykonání zkoušky“. Žalobce vznesl námitku podjatosti 2 dny před konáním zkoušky, a to ve zcela obecné rovině, když sám v tomto podnětu uvedl, že informace o údajně blízkém (přátelském) vztahu JUDr. Č. k Ing. H. jsou informace neověřené (takzvaně z druhé ruky) a že není prozatím schopen vyhodnotit pravdivost těchto informací. K podnětu se vyjádřil JUDr. Č. tak, že se podjatý necítí. Za této situace neexistoval žádný důvod, proč by nemohla být zkouška dne 24.1.2018 za účasti JUDr. Č. vykonána.
45. Žalobce dále spatřuje nezákonný zásah v tom, že ministerstvo hodnotilo výsledek zvláštní zkoušky insolvenčního správce žalobce stupněm neuspěl. K tomu považuje soud za nutné odkázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 29.10.2009, I. ÚS 1910/09, ve kterém ústavní soud zdůraznil, že uchazeč nemá subjektivní veřejné právo na udělení zkoušky, kterému by zkušební komise musela vyhovět. Závěr o tom, zda uchazeč u zkoušky uspěl či nikoli je na uvážení této komise. Vzhledem k tomu, že žalobce neměl žádný nárok na to, aby byl hodnocen stupněm úspěš, nemohlo být nezákonně zasaženo do jeho práv tím, že komise vyhodnotila jeho znalosti stupněm neuspěl.
46. Žalobce spatřuje nezákonný zásah také v tom, že ministerstvo ve stanovené lhůtě nezaslalo žalobci vyrozumění o tom, že se k hodnocení zkoušky nepřihlíží. Žádnou takovou povinnost ale ani zákon, ani prováděcí vyhláška, žalovanému neukládá. Z ustanovení § 7b odst. 4 vyhlášky vyplývá pouze povinnost žalovaného, aby ve stanovené lhůtě námitku posoudil a současně zaslal uchazeči vyrozumění o způsobu vyřízení námitky, tedy zda námitka podjatosti byla důvodná či nikoli. Teprve, když by žalovaný shledal námitku podjatosti důvodnou, což se v projednávané věci ani nestalo, byl by s tímto závěrem spojen účinek uvedený ve větě druhé tohoto ustanovení, tedy že se k hodnocení zkoušky nepřihlíží. Žalovanému ale výslovně nevzniká povinnost o této skutečnosti žalobce vyrozumět. Pokud tedy ministerstvo vyrozumění o tom, že se k hodnocení této zkoušky nepřihlíží, žalobci nezaslalo, nemohlo tím nezákonně zasáhnout do práv žalobce, neboť na zaslání tohoto vyrozumění žalobce žádný právní nárok neměl a nemá. Navíc, jak soud již výše uvedl, tento

úkon by mohl být učiněn pouze v případě, že by žalovaný námitku podjatosti shledal důvodnou.

47. Ačkoli to žalobce v petitu podané žaloby výslovně neuvádí, je z obsahu žaloby patrné, že žalobce považuje zkoušku za nezákonnou zejména z důvodu podjatosti zkoušejícího JUDr. P. Č. a že nesouhlasí s tím, jakým způsobem žalovaný vypřádal námitku podjatosti, kterou žalobce vznesl právě ve vztahu k JUDr. P. Č. Soud se proto pro úplnost touto otázkou zabýval. Ze správního spisu je patrné, že žalobci bylo dne 29. 5. 2018 zasláno podání, ve kterém žalovaný žalobci sděluje, že neshledal podjatost JUDr. Č. a oznámil žalobci, že z jeho podání není patrné, čím by měla být namítaná podjatost JUDr. Č. vůči němu podložena, když z podání je toliko zřejmá napjatost vztahu mezi žalobcem a Ing. H. Z uvedených informací ale nevyplývá nic o vztahu JUDr. Č. a Ing. H., tím méně o zájmu JUDr. Č. na neúspěšném výsledku u zvláštní zkoušky žalobce a tím možné podjatosti člena zvláštní zkušební komise. Neztotožnil se ani s názorem žalobce o namítaném vztahu ekonomické závislosti mezi JUDr. Č. a Ing. H.
48. Soud považuje úvahy žalovaného při vypořádání námítky podjatosti vznesené žalobcem proti JUDr. Č. za zcela dostatečné. Z dopisu ze dne 29.5.2018 je patrné, že se žalovaný námitkou podjatosti i dalšími procesními návrhy řádně zabýval, když hodnotil jak námitky týkající se vztahu člena zkušební komise a Mgr. Ing. E. H., tak i žalobcem namítaný vztah ekonomické závislosti JUDr. P. Č. na Mgr. Ing. E. H. Přitom po provedeném šetření dospěl k závěru, že ze žalobcových podání není patrné, čím by měla být namítaná podjatost JUDr. Č. vůči žalobci podložena, když z nich je toliko zřejmá napjatost vztahů mezi žalobcem a Mgr. Ing. E. H. Konstatoval, že namítaná podjatost je dovozována v podstatě pouze na základě domnělých a ničím nepodložených vztahů obou zúčastněných subjektů (JUDr. Č. a žalobce) vůči třetí osobě (Mgr. Ing. H.), z nich však nevyplývá nic o jejich vztahu vzájemném, tím méně o zájmu JUDr. Č. na neúspěšném výsledku žalobce u zkoušky a tím možné podjatosti člena zkušební komise. Závěrem zdůraznil, že nelze přehlédnout, že žalobce neuspěl ve dvou oblastech ze tří, tedy i v oblasti, kterou JUDr. Č. nezkoušel, když její průběh je plně v kompetenci zástupců České národní banky. Závěrem pak uvedl, že z výše uvedených důvodů nemá žádné pochybnosti o oprávněnosti závěrů zvláštní zkušební komise.
49. Městský soud považuje za nutné zdůraznit, že podjatost člena zkušební komise by bylo možné dovozovat pouze z jeho vztahu k osobě zkoušeného, tedy žalobce, a nikoli zprostředkovaně přes vztah ke třetí osobě. Žalobce by tedy musel prokázat, že JUDr. Č. měl k němu negativní vztah, v jehož důsledku měl zájem na tom, aby žalobce zvláštní zkoušku insolvenčního správce úspěšně nesložil. V projednávané věci lze ale uzavřít, že žalobce dovozuje podjatost zkoušejícího pouze ze svého negativního vztahu ke třetí osobě, když neuvedl žádný konkrétní důvod, který by mohl vyvolat pochybnosti o podjatosti JUDr. Č. ve vztahu k němu a o jeho zájmu na ovlivnění výsledku zkoušky právě ve vztahu k žalobci. Reálně proto, dle soudu, neexistují žádné objektivní okolnosti, které by mohly vést k legitimním pochybnostem o tom, že JUDr. Č. má k žalobci a k věci nikoli nezaujatý poměr. Žalovanému lze tedy přisvědčit v tom, že na základě zjištěných skutečností nic nenasvědčuje tomu, že člen zkušební komise má takový vztah k E. H., který by mohl ovlivnit jeho vztah k žalobci natolik, že by měl zájem na tom, aby žalobce u zkoušky neuspěl a navíc, aby působil i na ostatní členy komise v tom směru, aby i oni hodnotili žalobce stupněm neuspěl. Nelze totiž přehlédnout, že žalobce byl neúspěšný nejen v oblasti, kterou zkoušel JUDr. Č., ale i v oblasti další, která spadala do kompetence jiných členů zkušební komise.
50. Žalobce se snažil prokázat blízký vztah P. Č. k E. H., a z vyjádření JUDr. Č. k námitce podjatosti dovozuje, že si JUDr. Č. není schopen udržet vůči E. H. dostatečný profesní odstup. Toto

tvrzení je ale nutno hodnotit pouze jako spekulativní, ničím nepodložený závěr, a dle soudu je proto ve spekulativní rovině i tvrzení o tom, že v důsledku působení E. H. měl mít i on zájem na tom, aby žalobce zvláštní zkoušku insolvenčního správce nesložil. Žalobce sice připouští, že by případné neformální hovory vedené mezi JUDr. Č. a Mgr. Ing. H. nevybočovaly z mantinelů profesního přátelství, za vybočení ale považuje skutečnost, že JUDr. Č. na základě neformální žádosti E. H. o pomoc s řešením potíží své profese, činil v jejím zájmu jakékoliv neformální kroky v rámci ministerstva spravedlnosti.

51. Zde je nutné zdůraznit, že JUDr. Č. pouze ve svém vyjádření k námitce podjatosti uvedl, že jej Ing. H. informovala o problémech profese a požádala o pomoc s řešením a že pokud usoudil, že jsou relevantní, informace předal dál dotčeným úředníkům ministerstva a víc se věcí nezabýval. Z uvedeného vyjádření ale nevyplývá, že by JUDr. Č. činil na ministerstvu jakékoli úkony „v zájmu E. H.“, jak tvrdí žalobce. Soud považuje za nutné zdůraznit, že žalovaný byl ve složité situaci, neboť mohl jen velmi těžko posoudit, zda JUDr. Č. činil úkony na ministerstvu v zájmu žalobkyně, když žalobce v podané žalobě ani netvrdí, jaké konkrétní kroky měl JUDr. Č. v „jejím zájmu“ konat, ani v čem konkrétně měl „její zájem“ spočívat. Navíc pro vznik pochybností o podjatosti JUDr. Č. by bylo spíše podstatné, pokud by žalobce tvrdil, že JUDr. Č. konal úkony v rozporu se zájmy žalobce. O takových úkonech se ale žalobce nezmiňuje vůbec.
52. Soud při posouzení možné pojatosti JUDr. Č. z důvodu profesního vztahu s Mgr. Ing. H. vycházel i ze závěrů Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2017, č.j. 16 Kss 1/2017 – 183 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém se právě k profesnímu přátelství vyjádřil. Nicméně je nutné zdůraznit, že rozsudek Nejvyššího správního soudu tuto problematiku řeší ve vztahu k soudci, jehož povinnosti jsou velmi striktně stanoveny v ustanovení § 80 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Na povinnosti člena zkušební komise je nutné proto nahlížet jiným, mírnějším měřítkem. Přesto i ve vztahu k povinnostem soudce a jeho nestrannosti Nejvyšší správní soud uvedl, že „Představa, že soudce se uzavře před okolním světem ve vší jeho pestrosti a složitosti do jakési klausury, a tím se stane nestranným a nezávislým, je nepochybně naivní. Již samotná skutečnost, že soudcovská praxe bývá v jedné profesní pozici a na jednom místě vykonávána řadu let, s sebou nutně nese to, že soudce za tu dobu pozná – v souvislosti se svou činností i jinak – řadu lidí a naváže s nimi více či méně úzké vztahy, často přátelské. V prostředí České republiky, v níž působí, jak je v právnické sféře všeobecně známo, v tzv. kvalifikovaných právnických profesích něco přes 3 000 soudců, kolem 1 200 státních zástupců, kolem 11 000 advokátů a řádově stovky notářů a soudních exekutorů, je zcela běžné, zvláště v rámci určitých specializovaných agend a v určitých místech či regionech, že se příslušníci právnické komunity léta znají a udržují spolu více či méně úzké přátelské či profesně přátelské vztahy. V některých segmentech právnické praxe je zcela běžné, že se titíž lidé spolu opakovaně a velmi často setkávají v obdobných procesních rolích. Příkladem mohou být soudci a státní zástupci z menších soudů a k nim příslušejících – logicky zpravidla též menších – státních zastupitelství. Podobně tomu může být se soudci působícími v dědické agendě a „jejich“ notáři nebo s exekutními soudci a některými soudními exekutory. Stejně tak je běžný častý styk mezi soudci a dalšími právnickými i neprávnickými profesemi v různých specializovaných agendách (třeba např. v agendách práva duševního vlastnictví, ale také, typicky na menších soudech, se často opakovaně setkávají například soudci opatrovníčtí a pracovníci orgánu sociálně-právní ochrany dětí). V podobné pozici se, zvláště na menších krajských soudech, ocitají insolvenční soudci a někteří insolvenční správci. Opakované profesní setkávání může být umocněno i specializací v rámci agendy, například

tím, že určitý soudce, jako tomu bylo po určitou dobu i v případě kárně obviněného, může v rámci agendy řešit věci určitého typu, například v rámci insolvence agendu reorganizací. V řadě případů není vztah soudce a dalšího právního profesionála vztahem založeným převážně na procesním konfliktu, nýbrž naopak předpokládajícím součinnost a vysokou míru formální i neformální spolupráce trvající na jednotlivých kauzách delší dobu. Příkladem takového vztahu je i vztah insolvenčního soudce a insolvenčního správce, ale například i soudce rozhodujícího v dědické agendě a příslušného notáře či v menší míře exekučního soudce a soudního exekutora.“ Zdůraznil také, že profesní přátelství za normálních okolností není důvodem k pochybnosti o nepodjatosti soudce.

53. Soud i s ohledem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu považuje za nutné znovu zdůraznit, že žalobce dovozuje své pochybnosti o podjatosti JUDr. Č. z blízkého vztahu mezi ním a Mgr. Ing. H. a nikoli ze vztahu JUDr. Č. jako člena zkušební komise přímo k žalobci. Pokud pak žalobce dovozuje, že samotná existence profesního přátelství (mezi JUDr. Č. a Mgr. Ing. E. H. – pozn. soudu) je sama o sobě signálem ke zvýšené opatrnosti při posuzování důvodů pro vyloučení určité osoby z rozhodování věci, je tato úvaha zcela v rozporu se závěry Nejvyššího správního soudu.
54. Soud má za to, že v projednávané věci nevyšlo najevo ani nic, co by mohlo být považováno za důvod k domněnce o vzniku závislosti JUDr. Č. na Mgr. Ing. H. či za důvod k tomu, aby JUDr. Č. mohl pocítovat z její strany nějaký tlak ve vztahu k žalobci. Tento tlak dle soudu nezpůsobuje ani žalobcem tvrzená ekonomická závislost JUDr. Č. na E. H., když k neexistenci této závislosti se zcela logicky a přezkoumatelně vyjádřil žalovaný. Tvrzení žalobce o tom, že Mgr. E. H. je zdrojem příjmů JUDr. Č. z důvodu, že tento pro její společnost v roce 2017 dvakrát přednášel, považuje soud s ohledem na žalovaným vyjmenované pracovní aktivity JUDr. Č. za skutečnost, která pochybnosti o nestrannosti a nezávislosti JUDr. Č. nevyvolává.
55. Žalobci lze dát za pravdu v tom, že došlo k pochybení, pokud byl na webu ministerstva spravedlnosti uveden začátek zkoušky v 9 hodin, ačkoli žalobci bylo sděleno, že zkouška oficiálně začne v 8 hodin. Vzhledem k tomu, že zkouška započala cca o půl hodiny později a navíc již na jejím počátku byli přítomni zástupci veřejnosti, což vyplývá i ze správního spisu, dospěl soud k závěru, že tímto pochybením nebylo zasaženo do práv žalobce takovým způsobem, že by to mohlo způsobit nezákonnost provedené zkoušky.
56. K účasti JUDr. V., který se sám vyloučil pro podjatost, uvádí soud, že je z protokolu o průběhu zkoušky patrné, že členem komise nebyl a proto ani nerozhodoval o výsledku zkoušky. Jeho přítomnost proto nemohla mít na výsledek zkoušky žádný vliv.
57. Žalobce také nesouhlasil se způsobem rozhodování zkušební komise, které podle něj proběhlo v rozporu se ustanovením § 7a odst. 3 vyhlášky. Podle tohoto ustanovení zkušební komise rozhoduje nadpoloviční většinou hlasů svých členů; v případě rovnosti hlasů rozhoduje hlas předsedajícího.
58. Z uvedeného je patrné, že z ustanovení § 7a odst. 3 vyhlášky nevyplývají žádná zvláštní pravidla, která by měla být při hodnocení zkoušky dodržena, kromě toho, že komise rozhoduje nadpoloviční většinou hlasů svých členů, což ani nebylo v projednávané věci zpochybněno.
59. Námitku žalobce, že by ve zkoušce uspěl, kdyby jej zkoušel jiný zkoušející, považuje soud za hypotetickou a spekulativní, právě i s ohledem na to, že žalobce neuspěl i v jiné zkoušené

oblasti a nelze tedy spekulovat o tom, zda byly jeho znalosti na takové úrovni, že by u jiného zkoušejícího mohl uspět.

60. Pokud žalobce namítá, že komise porušila ustanovení § 7a odst. 3 vyhlášky i tím, že vyhodnocovala žalobce ve třech odborných blocích a nikoli tak, že každý zkoušející měl jeden hlas sám za sebe, z čehož dovozuje, že jednotliví zkoušející posuzovali i jiné oblasti, než ve kterých mají své odborné znalosti, uvádí soud, že tato skutečnost z obsahu spisového materiálu nevyplývá. Z protokolu o průběhu zvláštní zkoušky není zřejmé, že by zkušební komisař, který např. měl hodnotit znalosti žalobce v oblasti Finanční trhy, hodnotil, zda žalobce uspěl či neuspěl v oblasti Práva a řízení podniku nebo v další oblasti. Naopak je z tohoto protokolu zřejmé, že žalobce uspěl v oblasti Insolvence a v dalších dvou oborech neuspěl. V žádném případě ale z protokolu nevyplývá, že by zkoušející hodnotili žalobcovy znalosti z jiných oborů, než z jakých byli oprávněni zkoušet. Jestliže členové zkušební komise závěrem klasifikovali žalobcovy znalosti výsledkem „neuspěl“, odpovídá toto hodnocení jak průběhu zkoušky, tak jak je zaznamenán v protokolu, tak i pravidlům stanoveným v ustanovení § 7a odst. 3 vyhlášky, když o výsledku žalobcovy zkoušky hlasovali členové zkušební komise nadpoloviční většinou a jednomyslně. Ani tuto námitku proto soud důvodnou neshledal.
61. Ze stejného důvodu neshledal soud důvodnou ani námitku žalobce, že neproběhlo řádné sčítání hlasů, neboť, jak soud již výše uvedl, ustanovení § 7a odst. 3 zákona stanovuje, že zkušební komise rozhoduje nadpoloviční většinou hlasů svých členů a v případě rovnosti hlasů rozhoduje hlas předsedajícího. Povinnost sčítat hlasy z tohoto ustanovení nevyplývá. Tento závěr nevyplývá ani z ustanovení § 13 vyhlášky, která stanovuje náležitosti protokolu o průběhu zkoušky, ve kterém je pod bodem h) pouze uvedeno, že „protokol obsahuje výsledek zkoušky“.
62. Žalobce navrhl provést, kromě listinných důkazů, kterými soud dokazování provedl, i výslech svědka Mgr. A. S., kterým by měly být prokázány neformální úkony P. Č. v zájmu E. H. na ministerstvu spravedlnosti. Jak soud již výše uvedl, dospěl k závěru, že pro posouzení důvodnosti námitky podjatosti je podstatné, aby existovaly pochybnosti o podjatosti JUDr. Č. ve vztahu k žalobci. Ani sám žalobce netvrdí, že by tímto výsledkem měla být prokázána podjatost JUDr. Č. k žalobci, tedy zájem JUDr. Č. na ovlivnění zkoušky žalobce. Za situace, kdy JUDr. Č. nepopírá, že na ministerstvu činil úkony na základě sdělení Mgr. H., proto soud důkaz navržený ke zjištění této skutečnosti považuje za nadbytečný. Jak soud již výše uvedl, předal-li JUDr. Č. na ministerstvo k řešení některé profesní otázky, na které jej upozornila Mgr. H., nelze v tom spatřovat jednání, jež by vybočovalo nad rámec tohoto „profesního přátelství“.
63. Důkazy výsledkem jednotlivých zkoušejících, tak jak je navrhl žalovaný, soud neprovedl, neboť se ztotožnil s názorem žalovaného o jejich nadbytečnosti.
64. Vzhledem k tomu, že soud neshledal, že by se žalovaný vůči žalobci dopustil nezákonného zásahu, žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
65. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto ve výroku II. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. října 2018

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu